

Lukas en Jasper en het verdwenen kuikentje

Jasper en Lukas komen thuis uit school. Ze willen gelijk de tuin in rennen, maar mamma houdt hen tegen.

‘Hé, drukteschoppers. Ga eerst eens even zitten.’

Mamma schenkt drinken voor hen in.

‘Waarom gaan jullie toch zo vaak bij de sloot kijken?’ vraagt mamma.

Achter het huis van Jasper is een tuin en aan het einde van die tuin is een sloot.

‘In het riet is een nest met een eend erop,’ zegt Jasper.

‘En jullie gaan steeds kijken of er al kuikentjes zijn?’ vraagt mamma.

‘Ja. Want ze komen nu bijna uit.’

‘Hoe weet je dat, Jasper?’ vraagt mamma.

‘De meester zegt dat een eend ongeveer 28 dagen op de eieren blijft broeden. En we ontdekten het nest twintig dagen geleden. Dus komen er bijna kuikentjes.’

‘Nou, ga dan maar snel weer bij het nest kijken,’ zegt mamma lachend.

En dan doen ze.

Ze kruipen achter een grote struik. Tussen de takken door kunnen ze goed het nest zien.

‘Hè, waar is de eend nou?’ vraagt Jasper verbaasd.

Lukas gaat staan. Zo kan hij in het nest kijken.

‘De eieren zijn ook weg!’

‘Dan zijn ze vast uitgekomen!’

De jongens lopen naar de slootkant en steken hun nek uit om zover mogelijk de sloot af te kijken. En ja hoor, een stukje verderop zwemt de moedereend. En achter haar de kuikentjes, netjes op een rijtje.

Lukas telt ze. ‘Het zijn er negen!’

De eend met haar kuikens zwemt langzaam in hun richting.

‘Ik ga wat oud brood halen,’ zegt Jasper.

Lukas gaat zitten. Het gras is wel een beetje vochtig, maar daar trekt hij zich niets van aan. Hij vindt de kuikentjes zo schattig.

Jasper komt terug met een paar broodkorsten. Ze gooien wat stukjes in het water.

Gelijk komen de beestjes er op af.

‘Ha ha, het lijkt wel of die beestjes over het water lopen. Dat is toch geen zwemmen!’ lacht Jasper.

Maar dan... dan zien ze opeens een kuikentje onder water verdwijnen.

‘Hé, wat is dat nou!’ roept Lukas uit. Hij probeert onder water te kijken, maar hij ziet niets. Het water van de sloot is te troebel.

‘Waar is dat beestje opeens gebleven?’

Ze wachten een hele tijd, maar het kuikentje komt niet meer boven. Lukas kijkt

Jasper aan. ‘Hier snap ik geen biet van!’ zegt hij.

Ze gaan naar binnen. Mamma is aan het koken. ‘Hé, wat kijken jullie sip! Ik dacht dat het feest was bij de sloot?’ zegt ze.

‘Dat was het ook! Totdat er opeens een kuikentje zomaar onder water verdween!’ zegt Jasper boos en verdrietig tegelijk.

Mamma droogt haar handen af en gaat aan de keukentafel zitten.

‘Ik denk dat het beestje gegrepen is door een rat,’ zegt ze.

‘Wat! Bedoelt u dat een rat dat lieve kleine kuikentje heeft opgegeten?’ roept Lukas uit.

Mamma knikt.

‘Wat vind ik dat gemeen!’

‘Ja, dat lijkt gemeen. Maar jullie eend heeft negen kuikentjes gekregen. Waarschijnlijk zullen er maar een paar kuikentjes overleven. De rest zal worden opgegeten door ratten en reigers. En dat is maar goed ook, anders zouden er veel te veel eenden komen.’

Lukas en Jasper zijn even stil. Dan zegt Jasper: ‘Maar als ik die rat zie, dan pak ik een dikke stok en sla ik hem op zijn kop!’

‘Nou nou, Jasper toch!’ sust moeder.

‘Vindt u het dan niet gemeen?’ vraagt Jasper.

‘Jawel, maar zo gaat het in de natuur.’

‘Maar had de Heere het dan niet anders kunnen maken?’ vraagt Lukas.

Mamma schudt haar hoofd. ‘De Heere heeft het goed geschapen, dat weten jullie toch wel? In het paradijs aten dieren elkaar niet op. Dat ze dat nu wel doen komt ook door de zondeval.’

Jasper en Lukas knikken.

‘Ja, eigenlijk wist ik dat wel,’ zegt Lukas.

‘Maar ik blijf ratten gemene beesten vinden,’ zegt Jasper.